

Arrest

nr. 122 561 van 15 april 2014
in de zaak X

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Somalische nationaliteit te zijn, op 16 januari 2014 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 17 december 2013.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 7 februari 2014 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 4 maart 2014.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken K. DECLERCK.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. KALIN, die loco advocaat H. VAN VRECKOM verschijnt voor de verzoekende partij, en van attaché H. JONCKHEERE, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoekster kwam volgens haar verklaringen op 18 november 2010 het Rijk binnen en diende op 23 mei 2010 een tweede asielaanvraag in. Op 17 december 2013 werd een beslissing tot weigering van de hoedanigheid van vluchteling en tot weigering van de subsidiaire beschermingsstatus genomen in de zin van artikel 48/3 en artikel 48/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet). Het onderhavige beroep is gericht tegen deze beslissing.

1.2. De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U beweert de Somalische nationaliteit te bezitten en te behoren tot de minderheidsclan Ajuraan. U werd geboren op 15 mei 1982 in Mogadishu, waar u steeds woonde in het district Waberi. Uw vader overleed in 1991 tijdens de burgeroorlog, hij was militair. In 2007 overleed uw moeder aan suikerziekte. Sindsdien was uw oom verantwoordelijk voor u. Hij wilde u uithuwelijken aan zijn zoon, maar deze had

al twee vrouwen en u wenste niet met hem te huwen. U zei tegen uw oom dat u met uw vriend wilde huwen, maar hij verbood dit en zei dat hij desnoods uw vriend zou doden. Hoewel u aanvankelijk stelde in geen geval met zijn zoon te willen trouwen, zei u later tegen uw oom dat hij uw vriend met rust moest laten en dat u binnen de drie maanden met zijn zoon zou trouwen. Tegen uw vriend zei u eveneens dat hij u met rust moest laten, omdat u met uw neef zou trouwen, zoals uw oom wenste. Dit was het enige dat u kon doen om het leven van uw vriend te redden. Er was geen geld om samen te reizen, maar uw nicht, die in Canada verbleef, hielp u uw reis naar Canada te organiseren. In december 2008 vertrok u uit Mogadishu. U reed per bus via Afgoye naar Nairobi, waar u na vier nachten aankwam. De nacht van 31 december 2008 vertrok u per vliegtuig vanuit Nairobi. U dacht naar Canada te gaan, maar werd door de mensensmokkelaar rond de jaarwisseling in Spanje achtergelaten. U vroeg asiel aan in Spanje en kreeg enkele maanden opvang tijdens de procedure. Nadat u geen opvang meer had en nog geen beslissing kreeg, verliet u Spanje en ging u naar Frankrijk, waar u eveneens asiel aanvraagde in juni of juli 2009. Aangezien men u vanuit Frankrijk wilde terugsturen naar Spanje, vroeg u eind 2009 in Nederland asiel aan, nu onder de naam A. M. A. (...). Omdat men u vanuit Nederland ook naar Spanje wou terugsturen, kwam u in november 2010 naar België. U vroeg op 19 november 2010 een eerste maal asiel aan in België. Nadat een Dublin-procedure werd opgestart vertrok u uit het asielcentrum, zodat uw overdracht aan Spanje niet kon uitgevoerd worden. U trouwde traditioneel met A. S. A. (...) in december 2010 te Antwerpen. Op 12 april 2012 beviel u van uw zoon H. Ci. Co.. Na een ruzie met uw man gingen jullie uit elkaar, waarop u via het CAW opnieuw naar het CGVS werd doorverwezen. Zonder naar uw land terug te keren diende u op 23 mei 2012 huidige, tweede asielaanvraag in.

B. Motivering

Er dient te worden vastgesteld dat u er niet in geslaagd bent om uw 'vrees voor vervolging' in de zin van de Vluchtelingenconventie of een 'reëel risico op het lijden van ernstige schade' zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming aannemelijk te maken.

Uw kennis over de regio Mogadishu en de geo-politieke situatie aldaar, laat te wensen over, waardoor uw beweerde Somalische nationaliteit ernstig kan betwijfeld worden. U verklaarde immers geboren te zijn in Mogadishu en steeds in het district Waberi gewoond te hebben (zie gehoorverslag CGVS p.6), tot u er in december 2008 vertrok (zie CGVS p. 18)

Ten eerste blijkt dat uw geografische kennis van Mogadishu, uw beweerde regio van herkomst, te wensen overlaat.

Zo blijkt u weliswaar in staat om de meeste districten die Mogadishu rijk is op te noemen (CGVS p. 7), maar blijkt u bijzonder slecht in staat deze districten te situeren. Gevraagd welke districten er grenzen aan Waberi, het district waar u steeds gewoond hebt (CGVS p. 6), noemt u Hodan, Hawl Wadaag en Xamar Jabjab. Het district Wadajir noemt u niet als grenzend aan Waberi, maar wel als deel uitmakend van de districten van Mogadishu (CGVS p. 7). Gevraagd waar Wadajir ligt tegenover Waberi, stelt u dat er twee districten tussen liggen en u specificeert desgevraagd dat deze twee districten Hawl Wadaag en Karaan zijn (CGVS p. 7). Gevraagd in welke richting Karaan gelegen is vanuit Waberi, stelt u correct dat het aan de oostkant is. Nochtans blijkt uit de informatie waarover het CGVS beschikt dat Wadajir vlak langs Waberi ligt, aan de westkant van Waberi, en dat er geen districten tussen liggen (zie informatie administratief dossier). Hawl Wadaag ligt ten noorden van Waberi en grens niet aan Wadajir. Karaan grenst niet aan Hawl Wadaag, zoals u beweert (CGVS p. 7), maar ligt helemaal in het oosten van Mogadishu, zeker drie districten verwijderd van Hawl Wadaag en vier districten verwijderd van Waberi. Bovendien ligt het aan de tegenovergestelde kant van Waberi in vergelijking met Wadajir, en dus zeker niet er tussenin (zie informatie administratief dossier). Het district Dharekenley noemt u in het geheel niet (CGVS p. 7), al herkent u het wel als een wijk in Mogadishu wanneer het u wordt aangeboden (CGVS p. 17). U kan het echter niet plaatsen binnen Mogadishu (CGVS p. 17). Hetzelfde geldt voor het district Madina (zoals het district Wadajir genoemd werd voor de burgeroorlog) (CGVS p. 17).

Dat u het district Wadajir niet kan plaatsen in de buurt van uw eigen district is eens te meer eigenaardig aangezien u wel het Benadir hospital kan plaatsen op de weg naar Afgoye (CGVS p. 7), waar het inderdaad ligt. U noemt het Benadir hospital als een markante plaats in uw eigen district Waberi (CGVS p. 6), maar volgens de bronnen waarover het CGVS beschikt bevindt het zich in Wadajir (het district dat u verkeerdelijk verder weg plaatste). Gevraagd of u nog andere ziekenhuizen in Mogadishu weet zijn, noemt u enkel Digfer hospital, dat u verkeerdelijk in Xamar Weyne plaatst (CGVS p. 8), hoewel het zich in het Hodan district bevindt. Nochtans bevindt het district Hodan zich ten noorden van Waberi en ligt Xamar Weyne twee districten oostelijk van het uwe, waardoor bezwaarlijk kan gesteld worden dat ze makkelijk door elkaar te halen zijn. Gevraagd of u nog andere ziekenhuizen in Mogadishu kent, stelt u van niet (CGVS p. 8). Eigenaardig genoeg laat u Madina Hospital dus onvermeld, hoewel dit het

grootste ziekenhuis van Mogadishu betreft, en het vlakbij Benadir Hospital gelegen is, ook in Wadajir en dus niet ver van uw eigen district.

Gevraagd naar markten in Waberi en Mogadishu in het algemeen, verklaart u aanvankelijk in Waberi enkel Suuqa Beerta en Suuqa Sargadud te kennen, en Suuqa Bakara in Mogadishu in het algemeen. Gevraagd waar Suuqa Bakara zich bevindt, stelt u nu echter dat deze markt ook in Waberi gelegen is. Gevraagd of deze volledig in Waberi gelegen is, antwoordt u bevestigend. Nochtans is Suuqa Bakara voornamelijk in Hawl Wadaag gelegen, hoewel delen ervan tot in Hodan en Wardhiigleey komen. Dat u de grootste markt van Mogadishu - en bij uitbreiding van Somalië - verkeerdelijk in uw eigen district plaatst, doet sterk afbreuk aan uw bewering steeds in Mogadishu gewoond te hebben (CGVS p. 6) tot u het land eind 2008 zou verlaten hebben (CGVS p. 18).

Gevraagd welke wegen er door Waberi lopen kan u aanvankelijk drie wegen opnoemen (CGVS p. 8). Gevraagd of u nog andere wegen kent die door Waberi lopen, stelt u van niet, hoewel u even later nog Via Tanzania noemt, welke zich inderdaad in Waberi bevindt (CGVS p. 9). Gevraagd of deze weg zich midden in Waberi bevindt of in de buurt van een ander district, plaatst u Via Tanzania tussen Wadajir en Waberi (CGVS p. 9), hoewel deze weg zich op de grens tussen Waberi en Xamar Jabjab bevindt (aan de andere kant van Waberi dan waar u hem plaatst) (zie informatie administratief dossier). U noemt ook KM4 als een belangrijk kruispunt in Waberi. Gevraagd of KM4 midden in Waberi ligt, dan wel in de buurt van andere districten, stelt u dat het midden in Waberi ligt. Nochtans ligt KM4 juist op de grens tussen Hodan, Wadajir en Madina, en is het strategisch gelegen binnen Mogadishu (zie info administratief dossier). Men zou dan ook verwachten dat u dit kruispunt nauwkeuriger kan situeren.

Uw fragmentarische kennis over Mogadishu en meer bepaald het district Waberi, geven eerder een ingestudeerde dan doorleefde indruk. De vaststelling dat bepaalde van uw verklaringen flagrant strijdig zijn met de informatie waarover het CGVS beschikt, ondanks het feit dat u aan het begin van het gehoor gevraagd werd niet te gokken, versterkt nog die indruk.

Ook uw verklaringen over de socio-politieke situatie in Mogadishu vertoont flagrante tegenstrijdigheden met de informatie waarover het CGVS beschikt.

Zo kan u weliswaar correct stellen dat Abdiqasim Sallaad Hassan van 2000 tot 2004 president van Somalië was, en Abdullahi Yussuf van 2004 tot 2007 (CGVS p. 14), doch stelt u verkeerdelijk dat de Islamitische rechtbanken (ICU) in het jaar 2001 zes maanden de controle hadden (CGVS p. 13), terwijl zij in volgens de informatie waarover het CGVS beschikt in 2006 zes maanden de controle over Mogadishu hadden (zie informatie administratief dossier). U stelt weliswaar niet zo goed te zijn met data, maar dit kan niet verklaren waarom u bepaalde data correct weergeeft en andere verkeerd. Zeker aangezien u in 2008 Somalië zou verlaten hebben, kan men niet aannemen dat u niet zou weten dat de ICU slechts een tweetal jaar voor uw vertrek enige tijd de controle hadden, in plaats van zeven jaar voor uw vertrek (in 2001), te meer omdat er hevige gevechten gepaard gingen met de overname van Mogadishu door de ICU (zie informatie administratief dossier). Gevraagd wie president was op het moment dat u uit Somalië vertrok (dus eind 2008), stelt u dat het Sheikh Sharif was. U verklaart dat hij eind 2007 verkozen moet zijn geweest en bevestigt dat hij ongeveer een jaar president was toen u uit Somalië vertrok (CGVS p. 14). U stelt eveneens dat hij één van de leiders van Al Shabaab was, die in 2006 naar Mogadishu kwamen. Echter, volgens de informatie waarover het CGVS beschikt bleef Sheikh Sharif in ballingschap nadat de ICU, waarvan hij leider was, verslagen werd. Pas in december 2008, de maand van uw vertrek, keerde hij terug naar Mogadishu. Rond de jaarwisseling werd hij verkozen als president van Somalië (zie informatie administratief dossier). Er kan bezwaarlijk worden aangenomen dat u werkelijk in diezelfde maand uit Mogadishu vertrokken bent, nu u verklaarde te denken dat Sheikh Sharif al ongeveer een jaar president was op het moment van uw vertrek. Ook uw verklaringen betreffende de socio-politieke situatie in Mogadishu komen over als geënt op publiek bekende gebeurtenissen die niet zelf werden ervaren.

Bovenstaande maakt dat u uw Somalische nationaliteit en uw afkomst uit en langdurig verblijf in Mogadishu niet heeft aangetoond. Uw kennis van het land dient immers in de eerste plaats te worden afgetoetst aan uw kennis van uw onmiddellijke leefomgeving. Bijgevolg kan geen geloof worden gehecht aan de door u ingeroepen asielmotieven. Het feit dat u uw verklaringen in de Somalische taal hebt afgelegd vormt geen afdoende bewijs van uw beweerde Somalische nationaliteit, omdat de Somalische taal niet alleen in Somalië zelf wordt gesproken maar eveneens in een aanzienlijk deel van de buurlanden van Somalië, zoals Djibouti, Ethiopië en Kenia (zie informatie in administratief dossier), en doet bijgevolg geen afbreuk aan bovenstaande vaststellingen.

U legt een medisch verslag voor waaruit blijkt dat u besneden was, maar intussen een hersteloperatie onderging. U formuleert echter geen enkele vrees met betrekking tot (her)besnijdenis, maar stelt desgevraagd dat u het attest voorlegt omdat een arts zei dat het van belang kon zijn bij een

asielaanvraag (CGVS p. 21). In elk geval dient een vrees voor besnijdenis beoordeeld te worden tegenover het land van herkomst van de asielzoeker. Daar u niet kon overtuigen van uw Somalische nationaliteit, kan uw vrees voor besnijdenis evenmin beoordeeld worden tegenover Somalië.

Tenslotte dient opgemerkt dat u evenmin subsidiaire bescherming kan worden toegekend. U hebt immers tijdens uw asielaanvraag niet aannemelijk gemaakt dat u werkelijk de Somalische nationaliteit bezit. Bijgevolg hebt u dan ook niet aangetoond dat u een 'reëel risico op het lijden van ernstige schade' zou lopen bij een terugkeer naar uw land van oorsprong.

Uit dit alles blijkt dat de elementen die u aanbrengt niet van die aard zijn om te besluiten tot een vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie van Genève of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming.

Wat betreft het Somalisch paspoort dat u voorlegt en dat werd uitgereikt door de Somalische ambassade te Addis Ababa (Ethiopië) op 12 oktober 2011 kunnen volgende opmerkingen gemaakt worden. Uit de aan het administratieve dossier toegevoegde informatie kan een lucratieve privéhandel in Somalische documenten blijken in de buurlanden van Somalië. Voorts blijkt dat Somalië in de 'Corruption Perceptions Index 2013' op rang 175 komt van de door de niet-gouvernementele organisatie 'Transparency international' 175 onderzochte landen en dus als het meest corrupte land ter wereld wordt gerangschikt. Ook de documenten uitgereikt door de Somalische ambassades werden onderzocht door meerdere EU landen, waaronder België en het Verenigd Koninkrijk, maar ook door onder meer Zwitserland, de Verenigde Staten en Canada. Hun bevindingen zijn gelijklopend en bevestigen naast een winstgevende privéhandel in Somalische documenten, het gemak waarmee identiteitsdocumenten kunnen worden verkregen op de ambassades. Tevens kan hieruit blijken dat de Somalische ambassades een feitelijke onbegrensde appreciatiebevoegdheid hebben om de Somalische nationaliteit toe te kennen (of in te trekken) en op basis hiervan Somalische identiteitsdocumenten uitreiken. Dit leidt volgens dezelfde informatie tot een abusief en oneigenlijk gebruik van en handel in Somalische documenten. De beoordeling van de bewijswaarde van Somalische identiteitsdocumenten dient dan ook met passende voorzichtigheid te gebeuren. U verklaart zelf trouwens dat het paspoort door iemand anders werd aangevraagd louter op uw vraag, op basis van de gegevens die u verstrekte en mits betaling van 150 dollar, zonder dat u documenten moest voorleggen (CGVS p. 19). Het doorverwijsverslag van het CAW is niet relevant met betrekking tot bovenstaande argumentatie.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

1.3. Stukken

Verzoekster voegt bij haar verzoekschrift het Gehoorhandvest van het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen en het 'Handbook and Guidelines on Procedures and Criteria for Determining Refugee Status under the 1951 Convention and The 1967 Protocol relating to the Status of Refugees', UNHCR, Geneva, December 2011.

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) oefent in onderhavig beroep inzake de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, een bevoegdheid uit van volheid van rechtsmacht, die inhoudt dat hij het geschil in zijn geheel uitsluitend op basis van het rechtsplegingdossier en toelaatbare nieuwe gegevens aan een nieuw onderzoek onderwerpt en als administratieve rechter in laatste aanleg uitspraak doet over de grond van het geschil (Wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van een Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl. St. Kamer* 2005-2006, nr. 2479/001, 95). Aldus treedt de Raad niet louter op als annulatierechter. Door de devolutive kracht van het beroep is de Raad niet gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund (RvS 30 oktober 2008, nr. 187.504).

2.2. Verzoekster beroept zich op de schending van: "artikel 1, van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951 betreffende de status van vluchtelingen, artikels 48/3 en 48/5, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de

verwijdering van vreemdelingen; artikel 62, van hoger genoemde wet van 15 december 1980; artikel 149, van de Grondwet; artikel 3, van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen; artikel 23 van de Grondwet juncto artikel 191 van de Grondwet; het beginsel van behoorlijk bestuur, gehoorhandvest van het CGVS en genomen uit de manifeste appreciatievergissing”.

2.3. De bepalingen vervat in de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en artikel 62 van de Vreemdelingenwet hebben tot doel de burger in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid haar beslissing heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Uit het verzoekschrift blijkt ontegensprekelijk dat verzoekster kritiek uitbrengt op de inhoud van de motivering zodat zij een beweerd schending van deze motiveringsplicht niet dienstig kan inroepen. Aangezien verzoekster de beoordeling van de aangehaalde feiten door de commissaris-generaal betwist, voert zij de schending aan van de materiële motiveringsplicht, zodat het middel vanuit dit oogpunt wordt onderzocht.

2.4. Een middel of een onderdeel van een middel is slechts ontvankelijk in de mate dat niet alleen wordt aangegeven welke bepaling of beginsel met een bestreden beslissing zou zijn geschonden, doch ook wordt uiteengezet op welke wijze die schending zou zijn gebeurd. Het volstaat dan ook niet louter te wijzen op wettelijke bepalingen en rechtsbeginselen zonder nader uit te werken hoe deze geschonden worden door de bestreden beslissing. De schending van “*het algemeen beginsel van behoorlijk bestuur*” en de schending van “*artikel 149 van de Grondwet en artikel 23 van de Grondwet juncto artikel 191 van de Grondwet*”, is dan ook onontvankelijk aangevoerd, nu deze niet wordt geconcretiseerd, noch nader wordt toegelicht.

3. Nopens de status van vluchteling en de subsidiaire beschermingsstatus

3.1. Verzoekster heeft in België asiel aangevraagd, doch diende gezien een eerste asielaanvraag in Spanje krachtens de Dublinverordening terug naar Spanje te keren, maar heeft hieraan geen gevolg gegeven. Uit het administratief dossier blijkt dat verzoekster eveneens bij haar asielaanvragen in Frankrijk en Nederland te horen kreeg dat ze moest terug keren naar Spanje (terugnameverzoek, vraag 14), doch hieraan evenmin gehoor heeft gegeven. Derhalve faalt verzoekster in haar medewerkingsplicht, te meer zij in Nederland een asielaanvraag indiende onder een valse naam (gehoor p. 3), wat haar algehele geloofwaardigheid ondermijnt.

3.2. De identiteit, nationaliteit en herkomst maken de kernelementen uit in een asielprocedure. Het is binnen het kader van deze fundamentele gegevens dat een asielrelaas op zijn intrinsieke merites kan beoordeeld worden. Het principe van internationale bescherming als laatste uitweg voor het ontbreken van een nationale bescherming, veronderstelt de plicht van elke asielzoeker eerst de nationaliteit en bescherming te benutten waarop hij aanspraak kan maken. Bij de beoordeling van de noodzaak aan internationale bescherming en derhalve de vervolging in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet, is het essentieel bij voorbaat te bepalen in welk(e) land(en) van herkomst enerzijds de vervolging zich voordoet of ernstige schade veroorzaakt wordt en anderzijds in welk(e) land(en) van herkomst bescherming kan worden gezocht en effectief kan worden ingeroepen in de zin van artikel 48/5, § 1 en 2 van de Vreemdelingenwet. De commissaris-generaal heeft dan ook terecht eerst verzoeksters voorgehouden herkomst en nationaliteit beoordeeld. Immers, indien de verklaringen hierover niet aannemelijk geacht worden, kan de commissaris-generaal inderdaad besluiten tot de weigering van internationale bescherming.

3.3. De commissaris-generaal beschikt in deze over een discretionaire bevoegdheid om te oordelen of verzoeksters verklaringen voldoende zijn om haar Somalische nationaliteit en herkomst geloofwaardig en aannemelijk te maken. Hij houdt hierbij rekening met zowel de correcte, de foute, de vage als de ontwijkende antwoorden en met het specifieke profiel van de asielzoeker. Bovendien dienen elementen in het voordeel van de asielzoeker niet noodzakelijk in de beslissing te worden opgenomen (RvS 19 december 2007, nr. 178.032). De commissaris-generaal is verder niet verplicht om alle aangebrachte feiten te controleren, zo dit al mogelijk zou zijn. De bewijslast ligt in de eerste plaats bij de asielzoeker

(RvS 3 september 2004, nr. 134.545). Bovendien verplicht geen enkele bepaling of beginsel de met het onderzoek van de asielaanvraag belaste instanties om de vreemdeling bij te staan in zijn inspanningen om het statuut van vluchteling te verkrijgen en de lacunes in diens bewijsvoering zelf op te vullen (RvS 16 november 2006, nr. 164.792). Uit vaste rechtspraak van de Raad van State blijkt overigens dat de proceduregids van het Hoog Commissariaat voor de vluchtelingen bij de Verenigde Naties geen juridisch bindend karakter heeft, maar enkel als aanbeveling dient en bijgevolg geen afdwingbare rechtsregels bevat (RvS 9 juni 2005, nr. 145.732; RvS 1 december 2011, nr. 216.653).

3.3.1. Verzoekster is geboren in 1982 en beweert haar hele leven in Waberi, Mogadishu te hebben gewoond. Verzoekster heeft hierbij zes jaar onderwijs gevolgd in Somalië (gehoor p. 5), zodat zij een zekere scholing genoot. Verzoeksters vader is gestorven in 1991 en was militair en verzoeksters moeder was verpleegster en is gestorven in 2007. Verzoekster verklaarde *“Ik bleef thuis of ik maakte andere huizen schoon”* zodat kan worden vastgesteld dat verzoekster buitenshuis activiteiten ontplooid. Dat verzoekster een beperkte leefwereld had in de Somalische maatschappij, kan aldus niet worden aangenomen, wel integendeel nu het gezin een duidelijke sociale dimensie had. Aldus kan van verzoekster de etnografische, geografische, geschiedkundige en sociopolitieke kennis verwacht worden van een 26-jarige geschoolde en buitenshuis werkzame volwassene, wiens ouders beiden een verantwoordelijke functie uitoefenden, en die heel haar leven tot aan haar vlucht in Mogadishu heeft gewoond.

3.3.2. Verzoekster stelt Ajuraan te zijn. Verzoekster kan van haar eigen clan Garan, behalve haar eigen subclan Iman, initieel geen andere subclans noemen (CGVS-verhoor p. 4). In het CGVS-verhoor (p. 4) werd tevens vastgesteld dat verzoekster behalve haar eigen clan Garan geen enkele van de vier andere subclans van Ajuraan kan geven die in het gehoor vermeld werden. Waar ze nadien Rer Abdi noemt, beweert ze eerst dat dit een subclan van Walemoge is en nadien van Garan. Het is niet aanvaardbaar dat verzoekster haar eigen etnische achtergrond en context niet gedegen kan toelichten, te meer gezien zij beweert van een minderheidsclan afkomstig te zijn, zodat de kennis van de clanstructuren en essentiële clangegevens en -tradities voor haar nog des te noodzakelijker is om de eigen veiligheid en vlotte maatschappelijke omgangsmogelijkheden te waarborgen en te bevorderen. Bovendien staat verzoeksters gebrekkige kennis van haar eigen etnische herkomst in schril contrast met een gedegen kennis van de Somalische clans in het algemeen die niet tot haar leefomgeving behoorden, en kan ze niet de kennis geven die ze wel binnen haar familie kon opdoen.

3.3.3. Het is verder niet aanvaardbaar dat verzoekster dermate tekortschiet in haar bekendheid met haar eigen onmiddellijk waarneembare geografische leefwereld indien zij voorhoudt 26 jaar lang onafgebroken in Waberi, Mogadishu te hebben geleefd. Wanneer verzoekster gevraagd wordt naar opvallende zaken binnen haar district vermeldt ze initieel enkel twee standbeelden, een cinema en foutief het Benadir Hospitaal (gehoor p. 6-7). Dit geeft op zich reeds aan dat verzoekster niet in Waberi woonde nu de internationale luchthaven en de legerbarakken hier gevestigd zijn en haar vader beweerdelijk militair bij de landmacht was. Verzoekster stelt dat er *“drie”* districten grenzen aan Waberi waarbij uit de aan het administratief dossier toegevoegde informatie blijkt dat het er eigenlijk vijf zijn en waarbij ze het grootste aanpalende en aan zee liggende district niet geeft en dit district later zelfs onaanvaardbaar foutief situeert (*“het ligt niet aan de zee, maar in het binnenland”* en *“er liggen twee districten tussen”* [Waberi en Wadajir], waarbij ze zelfs meent dat dit aan de oostkant ligt terwijl dit onmiddellijk ten westen van Waberi ligt (gehoor p. 7, p. 9) en verder verklaart dat Madina *“ik weet niet precies hoever”* van Waberi ligt (gehoor p. 17) terwijl dit een andere naam voor de wijk Waberi is). Ook dergelijke fouten geven aan dat verzoekster deze districten niet kan visualiseren nu niet aannemelijk is dat zij kan voorbijgaan aan de zee als referentiepunt. Indien verzoeksters moeder verpleegster was, dan is evenmin aanvaardbaar dat verzoekster het Benadir hospitaal foutief in haar eigen district situeert en de dichtbijzijnde hospitalen Digfer verkeerdelijk veraf situeert, en Medina, het grootste ziekenhuis in Mogadishu dat vlakbij Benadir hospitaal ligt, zelfs niet vernoemt (gehoor p. 6-7). Waar verzoekster aanvoert *“dat verzoekster nimmer in het Digfer Hospital is geweest”* en *“dat verzoekster en de personen in haar omgeving zich wenden tot het Benadir Hospital bij medische problemen”* dan verklaart zij nog minder waarom zij het Benadir Hospital niet correct kan situeren en evenmin het nabijgelegen Madina Hospitaal vernoemt. Verzoekster meent foutief dat de weg die naar de luchthaven gaat, geen naam heeft en stelt verkeerdelijk dat de straat *“21 oktober”* in Waberi ligt. Aangezien uit de objectieve informatie (zie administratief dossier) verder blijkt dat *“the famous K4 junction in Hodan district is a hive of commercial activity, with dozens of shops, pharmacies, restaurants, clinics, garages and a very busy*

bus park full of mini buses" dan is niet doorleefd dat verzoekster enkel (opnieuw) twee standbeelden en een benzinepomp vermeldt en verder stelt dat K4 *"ligt volledig in Waberi"* (gehoor p. 9) terwijl uit de objectieve informatie blijkt dat het kruispunt op de grens ligt tussen Wadajir, Hodan en Waberi en het zwaartepunt van de activiteiten zich in Hodan bevindt. Evenmin is aanvaardbaar dat verzoekster Suuqa Bakara, die volgens de objectieve informatie grootste markt van Mogadishu, die uit honderden kleine stalletjes en gebouwen bestaat, (opnieuw) volledig in Waberi situeert terwijl blijkt dat deze in Hawl-Wadag ligt en zich uitstrekt tot Hodan en Wardhigley. Deze informatie van 2012 stelt dat deze uitbreiding zich voltrok in 2006 zodat verzoekster niet kan aanvoeren dat er ondertussen en nog voor haar vertrek uit Somalië nog een uitbreiding naar Waberi zou zijn gebeurd. Verzoekster adstrueert evenmin *"dat de districten zijn in werkelijkheid niet afgegrensd zoals dit op een plattegrond wel het geval is"*, noch blijkt dit uit de objectieve informatie, zodat dit een loutere ongefundeerde bewering is. De kennis van luchthavens, legerkampen, ziekenhuizen, markten, commerciële centra, ... zijn per uitstek zaken die bijzonder makkelijk in de eigen dagelijkse, onmiddellijk waarneembare, visuele leefwereld worden opgenomen, te meer verzoekster de 26-jarige dochter van een militair van de luchtmacht en een verpleegster was en daarenboven ook buitenshuis ging zodat verzoeksters opmerking dat *"De vermeende tegenstrijdigheden hebben geen betrekking op het persoonlijk leven of de persoonlijke levenssfeer van verzoekster, noch op haar relaas"* bezwaarlijk ernstig is en geenszins kan aangenomen worden. Evenmin is er sprake van een gebrek aan informatie omtrent haar directe leefomgeving, zodat verzoeksters verwijzing naar een bepaald arrest van de Raad, niet pertinent is, te meer de Raad een administratief rechtscollege is waarvan de uitspraken geen precedentswaarde hebben (RvS 28 maart 2006, nr. 156.942). Uit verzoeksters onwetende en foutieve antwoorden kan dan ook enkel afgeleid worden dat zij goed kan instuderen, maar ook dat haar kennis niet op ervaring berust noch dat ze Waberi, Mogadishu concreet kan visualiseren.

Dit blijkt te meer nu verzoekster de opsomming kan geven van een aantal andere districten in Mogadishu, evenwel niet altijd correct gesitueerd, drie aan Waberi aanpalende districten, een aantal straten, doch niet altijd correct gesitueerd (Via Tanzania), het polytechnisch instituut..., waardoor deze kennis dan weer hoogst theoretisch en ingestudeerd overkomt. Derhalve kon de commissaris-generaal wel degelijk concluderen dat verzoeksters weinige kennis ter zake ingestudeerd en niet spontaan is. Daar waar verzoekster terecht aanvoert dat *"het situeren van districten (oost, west, noord, zuid) een heel erg schoolse vraag is"*, kan worden vastgesteld dat het CGVS voornamelijk in termen van nabijheid ten opzichte van Wabari, de zee, andere districten... heeft gepeild terwijl verzoekster zelf verwees naar *"aan de oostkant"* en aan *"de kant waar de zon opkomt"* (gehoor p. 6-7). Waar verzoekster tevens meent dat *"Indien men leeft in een stad, zijn de districten niet zo afgeijnd als op een plattegrond van de stad: de districten lopen meer in elkaar over"* dan blijkt dit niet uit de objectieve informatie waarbij bepaalde infrastructuren zeer duidelijk worden geplaatst binnen de desbetreffende districten en gaat verzoekster tevens voorbij aan de eigenheid van de diverse districten in Mogadishu. Indien verzoekster overigens gestudeerde kennis etaleert, dan dient tevens te worden vastgesteld dat dit niet altijd correct werd ingestudeerd noch dat dit nuttige levensechte informatie bevat waaruit kan blijken dat verzoekster is opgegroeid en volwassen geworden in deze regio.

3.3.4. Bovendien is redelijk te verwachten dat verzoekster de machthebbers, krijgsheren en rivaliserende clans in Mogadishu kan toelichten. Dergelijke kennis is immers om veiligheidsredenen cruciaal, te meer verzoekster buitenshuis werkte en als kind naar school ging. Dat verzoekster een beperkt geschoolde werkster is, doet geenszins afbreuk aan het feit dat zij desgevallend met anekdotes of met levendige dagelijkse herinneringen moet kunnen vertellen welke de milities/krijgsheren/groeperingen haar eigen dorp en regio onder controle hadden. Dat verzoekster de islamitische rechtbanken initieel situeert in 2001 (gehoor p. 13), dus zeven in plaats van twee jaar voor haar vertrek en dit daarenboven situeert na een jaar van het presidentschap van Abdiqasim dat ze wel correct in de tijd kan situeren, is onaanvaardbaar en wijst opnieuw op ingestudeerde kennis. Dat verzoekster moeite met data heeft, kan evenmin uit haar andere antwoorden blijken. Integendeel, de vaststelling dat verzoekster foutief verklaart dat Sheikh Sharif al in 2007 werd verkozen en één jaar president was voor verzoekster uit het land trok, is strijdig met de objectieve informatie in het administratief dossier waaruit blijkt dat hij tot december 2008 in ballingschap verbleef en pas in 2009, na verzoeksters vertrek, werd verkozen. Bovendien verklaarde verzoekster dat hij lid was van Al Shabaab die volgens verzoekster in 2006 aankwamen in Mogadishu, terwijl Sheikh Sharif een voormalig leider van de Unie Islamitische Rechtbanken was. Indien verzoekster niet noodzakelijk gedetailleerde kennis hoeft te hebben van de krijgsheren, dan is in het licht van de aan het administratief dossier toegevoegde informatie niet aannemelijk dat volwassen mensen

zich ernstige en gewelddadige conflicten, de leidende machtshebbers en rivaliserende partijen niet herinneren indien ze werkelijk ervaren waren. Het versterkt slechts de vaststelling dat verzoekster niet van deze regio afkomstig is. Opnieuw kan vastgesteld worden dat verzoekster makkelijk informatie instudeerde over de presidenten doch niet deze kennis kan aantonen van een volwassen burger van haar regio. Dat verzoekster verder *“zeker drie vierde van de vragen heeft zij vlot beantwoord”* kan niet blijken uit het gehoor sinds ze zes van de dertien vragen niet kon beantwoorden en twee antwoorden niet correct gesitueerd waren (gehoor p. 16-18). Verzoeksters herkomst uit Somalië is volstrekt ongeloofwaardig.

3.3.5. De commissaris-generaal dient, teneinde zich een juist beeld te vormen over de situatie waarin de kandidaat-vluchteling zich bevindt, alle gegevens te onderzoeken die hij nodig acht om zijn beslissing te nemen. Dit onderzoek houdt ook de vergelijking in van verzoekers verklaringen afgelegd op het CGVS met eerder afgelegde verklaringen, en met alle elementen, documenten en objectieve informatie toegevoegd aan het administratief dossier, zowel vóór, tijdens of na het CGVS-verhoor. Geen regelgeving verplicht commissaris-generaal dit onderzoek te voeren tijdens de afname van het gehoor, noch dient hij bij het horen van verzoeker te speculeren of te anticiperen op mogelijke maar niet onderzochte tegenstrijdigheden tussen de afgelegde verklaringen. Derhalve is verzoeksters opmerking *“Verzoekster heeft aldus niet de kans gekregen om zichzelf te verbeteren tijdens het gehoor”* niet nuttig aangevoerd, niet in het minst omdat het tegenstrijdigheden betroffen met objectieve informatie zodat dit enkel kan worden vastgesteld en kan worden toegelicht, wat immers het oogmerk van deze bepaling is. Waar verzoekster nog de schending aanhaalt van het gehoorhandvest van het CGVS, wijst verwerende partij er terecht op dat dit handvest een aanbeveling is voor het gehoor, maar de schending ervan als dusdanig niet kan ingeroepen worden (RvV 22 juli 2013, nr. 107 067).

3.3.6. Krachtens artikel 48/6 van de Vreemdelingenwet wordt een asielzoeker het voordeel van de twijfel gegund indien hij cumulatief een oprechte inspanning heeft geleverd om zijn aanvraag te staven; alle relevante elementen waarover hij beschikt voorlegt en er een bevredigende verklaring is gegeven over het ontbreken van andere bewijskrachtige elementen, zijn verklaringen samenhangend en aannemelijk zijn bevonden en niet in strijd zijn met de algemene en specifieke informatie die gekend en relevant is voor zijn aanvraag, de asielzoeker zijn aanvraag tot internationale bescherming zo spoedig mogelijk heeft ingediend, of goede redenen kon aanvoeren waarom hij nagelaten heeft dit te doen; en wanneer er is vast komen te staan dat de asielzoeker in grote lijnen als geloofwaardig kan worden beschouwd. Verzoekster voldoet hier geenszins aan. Bovendien kan worden vastgesteld dat verzoekster zich vrijwillig heeft onttrokken aan de bescherming die ze in Spanje kreeg, wat haar vrees voor vervolging ontkracht.

3.3.7. Dat verzoekster de Somalische taal spreekt, wordt door de Raad niet betwist. De Raad herhaalt echter dat de loutere kennis van de Somalische taal onvoldoende is om aannemelijk te maken dat verzoekster van Somalische nationaliteit en herkomst zou zijn. De Somali-bevolkingsgroep komt immers niet enkel in Somalië voor maar ook in Djibouti, Ethiopië, Kenia en Jemen en is na de val van het Siad Barre-regime over de gehele wereld uitgeweken. Eenzelfde redenering geldt waar verzoekster beweert dat zij tot de Ajuran behoort.

3.3.8. Verzoeker gaat er ten onrechte van uit dat aan het voorgelegde paspoort, uitgegeven door de Somalische ambassade te Addis Ababa op 12 oktober 2011 slechts bewijswaarde kan worden ontzegd indien de valsheid ervan wordt aangetoond. De Raad kan immers de aangebrachte stukken bewijswaarde weigeren wanneer deze naar zijn oordeel onvoldoende garanties op het vlak van authenticiteit bieden. De bewijskracht behoort tot de soevereine appreciatiebevoegdheid van de Raad, zonder dat hij de stukken van valsheid moet betichten. De Raad moet niet bewijzen dat de feiten onwaar zouden zijn (RvS 19 mei 1993, nr. 43.027) en het is niet zijn taak zelf de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling op te vullen (RvS 26 oktober 2004, nr. 136.692). In deze blijkt uit de aan het administratief dossier toegevoegde informatie dat de *UN Monitoring Group on Somalia and Eritrea* in een rapport van 13 juli 2012 concludeerde dat *“The lack of serious regulatory controls on its issuance combined with the removal of the mandatory fingerprints, has essentially degraded the new Somali travel document to the status of a commodity to be bought, sold, bartered or traded. The Monitoring Group has confirmed the passports have routinely been issued in false names or with other deliberately false data, sometimes at the behest of senior TFG officials”*. Tevens blijkt uit de *“Subject Related Briefing” “Somalië” “Authenticiteit documenten uitgereikt na 1991”* van 29 maart 2012, dat *“Gezien de afwezigheid van een*

centraal bestuur worden documenten die uitgereikt zijn na de omverwerping van Siad Barre in 1991, in het algemeen niet meer aanvaard als officiële, en dus rechtsgeldige, documenten.”, *“Door het wegvallen van een centrale overheid in 1991 is er geen internationaal erkende instantie meer die Somalische paspoorten uitgeeft of de geldigheidsduur ervan verlengt. Reisdocumenten die doorgaan voor Somalische paspoorten zijn in Somalië en in de buurlanden op de markten te koop”, “Het komt voor dat Somaliërs paspoorten weten te verwerven in een buurland, zoals Ethiopië en Kenia, door zich uit te geven voor staatsburgers van dat land. De internationale acceptatie van het nieuwe Somalische paspoort is uiterst beperkt.”* Derhalve is de bewijswaarde van een Somalisch paspoort bij voorbaat uiterst gering.

Verzoekster verklaart inzake haar paspoort dat zij dit aanvraag bij de Somalische ambassade in Addis Abeba toen zij reeds in België was en dat zij hiertoe *“ik heb een man in Addis Abeba gevraagd of hij dit kon regelen, we gaven hem het adres mee en het werd via de post opgestuurd”, “hij werkt bij de ambassade”, “ik moest enkel twee pasfoto’s opsturen, verder heb ik geen documenten voorgelegd”* en *“alleen maar mijn naam, geboortedatum en de foto’s heb ik opgestuurd”* (gehoor p. 19). Aldus kan worden vastgesteld dat – beweerdelijk – de Somalische ambassade in Addis Abeba een paspoort heeft uitgereikt zonder in het bezit te zijn van enig document waarop verzoeksters nationaliteit of andere identiteitsgegevens kenbaar waren, zonder te verifiëren of de aanvraag wel degelijk gedaan werd door verzoekster en zonder enig onderzoek of bijkomende inlichting ter zake. Een dergelijke onzorgvuldige handelwijze ontnemt het document dan ook elke bewijswaarde. Indien verzoeksters verklaringen inzake de verkrijging van dit paspoort mogelijk eerlijk kunnen zijn, kan hieruit echter geenszins worden afgeleid dat het paspoort inhoudelijk correcte gegevens bevat.

Verder is een document slechts één element in het asielrelaas en hangt de bewijswaarde af van de asielzoekers verklaringen en andere objectieve criteria. Verzoeker gaat er aldus aan voorbij dat de louter neergelegde documenten op zichzelf niet vermogen de geloofwaardigheid van een ongeloofwaardig asielrelaas te herstellen. *In casu* werd reeds vastgesteld dat verzoekster niet geloofwaardig maakt de Somalische nationaliteit te hebben en vandaar afkomstig te zijn gezien haar gebrekkige verklaringen ter zake. Verzoeksters verdere opmerkingen inzake repatriëring zijn niet pertinent gezien de bevoegdheid van de Raad zich in deze beperkt tot de beoordeling van de vluchtelingenstatus en de subsidiaire bescherming.

3.3.9. Aan verzoekster werden open vragen gesteld over haar asielrelaas en haar vertrek uit Somalië. Verzoekster heeft bovendien de mogelijkheid gehad aanvullende toelichtingen te geven (gehoor p. 21). Indien het vluchtrelaas van verzoekster eerder kort genoteerd werd, dan is dit een weergave van hetgeen gezegd geweest is, wat *in casu* de dossierbehandelaar niet kan worden aangerekend. Evenmin houdt de kwantitatieve lengte van de weergave van de ondervraging een oordeel in over de kwaliteit van het onderzoek naar het vluchtrelaas. Gezien verzoeksters Somalische nationaliteit en herkomst ongeloofwaardig zijn bevonden, kan geen geloof gehecht worden aan haar asielrelaas.

3.3.10. Verzoekster haalt in haar verzoekschrift voor het eerst een vrees voor herbesnijdenis aan. Immers, voordien maakte zij enkel melding van haar initiële besnijdenis en hersteloperatie. Dit ondergraaft op zich reeds haar vermeende vrees op dit punt. Daar waar verzoekster nog aanvoert dat *“besnijdenis een etnisch en cultureel verschijnsel is, waardoor de bepaling van de nationaliteit - voor zover nog twijfel kan bestaan - niet doorslaggevend is. Of verzoekster het slachtoffer zou worden van herbesnijdenis bij een terugkeer, dient aldus beoordeeld te worden ten aanzien van de gebruiken binnen de clan Ajuran, waartoe verzoekster onbetwistbaar behoort.”*, gaat zij eraan voorbij dat de nationaliteitsbepaling niet enkel determinerend is voor de beoordeling van het land waar de vervolging zich voordoet of ernstige schade veroorzaakt wordt, doch ook voor het land van herkomst waar bescherming kan worden gezocht en of deze ook kan worden ingeroepen in de zin van artikel 48/5, § 1 en 2, van de Vreemdelingenwet. Geenszins is geloofwaardig dat verzoekster een risico op herbesnijdenis loopt in Somalië gezien verzoeksters Somalische nationaliteit en herkomst ongeloofwaardig werden bevonden, noch kan per hypothese worden vastgesteld welke bescherming zij kan genieten in haar land van herkomst daar niet is vastgesteld welke nationaliteit zij geniet.

3.3.11. De door de commissaris-generaal correct weergegeven tegenstrijdigheden en onwetendheden raken de kern van het relaas en zijn pertinent. De commissaris-generaal heeft bij de beoordeling zowel de positieve als negatieve elementen in rekening gebracht in het licht van het geheel van de motieven.

In deze benadrukt de Raad dat de bestreden beslissing moet worden gelezen als geheel en niet als van elkaar losstaande zinnen. Het gewicht dat bij de beoordeling van de asielaanvraag aan elk onderdeel, motief of tegenstrijdigheid wordt gehecht kan verschillen maar het is het geheel van de in de bestreden beslissing opgesomde motieven dat de commissaris-generaal heeft doen besluiten tot de ongegrondheid van verzoekers asielaanvraag. De Raad stelt vast dat deze conclusies uitgebreid en correct werden gemotiveerd in de bestreden beslissing. Derhalve heeft het Commissariaat-generaal wel degelijk verzoeksters asielrelaas op haar individuele merites beoordeeld en kan geenszins beweerd worden dat er geen rekening werd gehouden met de reële leefsituatie van verzoekster, noch dat de beslissing niet op correcte juridische wijze werd gemotiveerd. De door verzoekster aangevoerde documenten vermogen evenmin deze vaststellingen te wijzigen.

3.4. In acht genomen wat voorafgaat, kan in hoofde van de verzoekende partij geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 1, A(2) van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951, in aanmerking worden genomen.

3.5. Verzoekster meent in aanmerking te komen voor het subsidiair beschermingsstatuut in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet. Verzoekster heeft niet aannemelijk gemaakt dat zij voldoet aan de criteria van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet. Verzoekster beroept zich voor de toekenning van de subsidiaire bescherming op dezelfde elementen als voor de vluchtelingenstatus en reikt geen andere elementen aan. Noch uit verzoeksters verklaringen noch uit de andere elementen van het dossier blijkt dat zij voldoet aan de criteria van artikel 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet. Wat artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet betreft, benadrukt de Raad dat verzoekster geen band aantoonde met Somalië, ze geenszins aannemelijk maakt dat de inhoud van de voorgelegde identiteitsdocumenten waarheidsgetrouw is te meer dat uit haar verklaringen blijkt dat deze op loutere vraag van derden zonder onderzoek werden uitgereikt. De Raad kan enkel besluiten dat verzoeksters Somalische nationaliteit en herkomst uit Mogadishu niet zijn aangetoond en dat dientengevolge evenmin aannemelijk is gemaakt dat haar vraag om subsidiaire bescherming dient te worden afgewogen ten opzichte van de situatie in Somalië. Derhalve dient er evenmin informatie inzake de beoordeling van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet in het dossier te worden opgenomen. Verzoeksters verwijzing naar het reisadvies van de FOD Buitenlandse Zaken is aldus niet pertinent, noch is er enige grond tot vernietiging. Ten overvloede is de bewering dat er geen teruggrijving naar Somalië kan plaatsvinden krachtens de rechtspraak van het EHRM niet langer actueel gezien de recent gewijzigde rechtspraak van het EHRM (*K.A.B. v Zweden*, 5 september 2013) waarbij in Mogadishu geen toestand van intern gewapend conflict meer werd vastgesteld. Verzoekster toont niet aan aanspraak te kunnen maken op de bepalingen van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

3.6. Verzoekster vroeg tevens de vernietiging van de bestreden beslissing. De Raad stelt vast dat, gelet op wat voorafgaat, de commissaris-generaal terecht tot de ongegrondheid van de asielaanvraag heeft besloten. Verzoekster maakt geenszins aannemelijk dat verder onderzoek noodzakelijk zou zijn, temeer nu zij niet aantoonde dat de gegrondheid van haar asielmotieven onvoldoende werd onderzocht, noch zelf ook maar enigszins elementen aanvoert waaruit kan blijken dat verder onderzoek noodzakelijk is.

3.7. De aangehaalde middelen zijn ongegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vijftien april tweeduizend veertien door:

mevr. K. DECLERCK,	wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,
mevr. K. VERHEYDEN,	griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

K. DECLERCK